

Sygn. akt IV U 813/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2021 roku w Sieradzu

odwołania K. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z dnia 16.09.2020 r. Nr (...)

w sprawie K. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o wysokości emerytury

oddala odwołanie.

Sygn.akt IV U 813/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.09.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z 31.08.2020 r. odmówił K. G. (1) prawa do przeliczenia świadczenia. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Wskazano, że w dniu 15 stycznia 2020 r. organ wydał decyzję w związku z art. 110a na wniosek z 30.12.2019 r., stąd też wobec braku nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia brak jest możliwości ponownego przeliczenia.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego pełnomocnik odwołującego wniósł o jej zmianę poprzez ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W uzasadnieniu odwołania wskazano, że na mocy decyzji z dnia 12.01.1999 r. K. G. (1) nabył od dnia 17.12.1998 r. prawo do emerytury górniczej. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, ustalony na poziomie 270,44% na podstawie zarobków z kolejnych lat kalendarzowych od 1985 do 1993 został ograniczony do 250%. K. G. (1) był zatrudniony w (...)w okresie od 08.09.1971 r. do 31.12.1998 r. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawcy, K. G. (1) spełnia warunki do ponownego obliczenia świadczenia, ponieważ odprowadził składkę na ubezpieczenia społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w części po przyznaniu świadczenia, rozumianą jako różnicę między datą przyznania prawa do emerytury a datą rozwiązania stosunku pracy oraz jego nowo obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat wybranych z pełnego okresu zatrudnienia jest wyższy niż 250%; jednocześnie wnioskodawca wcześniej nie skorzystał z dyspozycji

art. 110a ustawy emerytalnej. Wskazując na wynagrodzenie K. G. (1), ustalone w okresie 1971-1979 w oparciu o przepisy branżowe oraz z lat 1980-1998, udokumentowane zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 07.11.2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy zaznaczył, że wwpw liczony z tego okresu byłby wyższy aniżeli 250%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że załączona do wniosku z dnia 12.10.2020 r. dokumentacja płacowa nie pozwala na ustalenie w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości faktycznie osiągniętych kwot wynagrodzeń w latach 1971-1979.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.12.1998 r. K. G. (1), ur. (...), złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniosek o emeryturę górniczą. Do wniosku załączono m.in.: zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez (...) SA, informujące że pracownik do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wybrał wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 9 lat kalendarzowych (t.j. 1985-1993), wybranych z ostatnich 18 lat kalendarzowych; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 265,83%; świadectwo pracy, stwierdzające zatrudnienie w Kopalni (...) w okresie od 08.09.1971 – 31.12.1998 z adnotacją, że stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 30 k.p. w zw. z art. 11 ustawy z dnia 28.12.1989 r. (Dz.U. Nr 4 poz. 19 z 1990 r.); zaświadczenie o pobieraniu zasiłku chorobowego w okresie od 7 do 16 grudnia 1998 r.

Decyzją z 12.01.1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał K. G. (1) emeryturę górniczą od 17 grudnia 1998 r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 265,83% został ograniczony do 250%, gdyż nie mógł przekraczać tej wysokości. W dniu 9 lutego 1999 r. do organu rentowego wpłynęło zaświadczenie (...) Spółki (...), stwierdzające że wynagrodzenie brutto K. G. (1) pomniejszone o koszty uzyskania przychodu za okres od 17.12.1998 r. do 31.12.1998 r., wynoszące 1.076,37 zł, zostało wypłacone 8 stycznia 1999 r.

(wniosek, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, świadectwo pracy, decyzja, zaświadczenie o wynagrodzeniu w aktach ZUS)

W dniu 11 stycznia 2018r. K. G. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniosek o emeryturę, obliczoną wg nowych zasad. Decyzją z dnia 22 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał K. G. (1) emeryturę od 1 stycznia 2018 r. Ustalając wysokość świadczenia zgodnie z zasadami, określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 1.626,57 zł organ jednocześnie zawiesił emeryturę ustaloną tą decyzją, która była świadczeniem mniej korzystnym.

(wniosek, decyzja w aktach ZUS)

W dniu 30 grudnia 2019 r. K. G. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia w taki sposób, aby ustalić najniższy możliwy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru umożliwiający skorzystanie z dyspozycji art. 110a ustawy emerytalnej. Do wniosku załączono zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione 7 listopada 2019 r. przez (...) SA (...), określające wynagrodzenie wnioskodawcy w poszczególnych latach od 1980 do 1998 r.

Decyzją z dnia 15 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił K. G. (1) ponownego ustalenia wysokości emerytury z zastosowaniem nowej podstawy wymiaru świadczenia. Organ rentowy wskazał, że możliwość ponownego ustalenia wysokości emerytury istnieje, jeżeli do ustalenia podstawy jej wymiaru wskazano zarobki przypadające w całości lub części po przyznaniu emerytury a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%. W wyniku dokonanego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia z uwzględnieniem zarobku za 1998 r. wyniósł 248,80%. Z uwagi na to, że wskaźnik ten jest niższy od 250% Zakład odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury z zastosowaniem nowej podstawy wymiaru świadczenia.

W dniu 31 sierpnia 2020 r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył w organie rentowym ponowny wniosek o obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, jednocześnie deklarując złożenie w terminie 14 dni dokumentacji osobowej ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) celem obliczenia wynagrodzenia pobieranego w okresie od 1971 do 1979 r.; do wniosku załączono odpis skrócony aktu małżeństwa, w oparciu o który mogłoby zostać wyliczona wartość deputatu węglowego.

Decyzją wydaną w dniu 16 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., powołując się na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS odmówił K. G. (1) prawa do przeliczenia emerytury.

Decyzją z dnia 30 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 31 sierpnia 2020 r. przeliczył emeryturę K. G. (1) od dnia 1 sierpnia 2020 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto: - przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1985 do 1994 r., - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 270,44% i został ograniczony do 250%, gdyż nie może przekraczać tej wysokości. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250% przez kwotę bazową 1.220,89 zł wyniosła 3.052,23 zł.

(wniosek, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, odpis skrócony aktu małżeństwa, decyzje w aktach ZUS)

W dniu 12 października 2020 r. pełnomocnik K. G. (1), nawiązując do wniosku z dnia 31 sierpnia 2020 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. kopie dokumentacji osobowej ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...), wnosząc o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego zgodnie z treścią wniosku z uwzględnieniem wynagrodzenia możliwego do odtworzenia przez organ rentowy za okres nieudokumentowany zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Decyzją z dnia 16 października 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił K. G. (1) prawa do przeliczenia emerytury. Powołując się na treść § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.10.2021 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że określone w zacytowanym przepisie zasady udowodnienia wysokości osiągniętych zarobków dla celów emerytalno-rentowych wykluczają inne niż podane w nich sposoby, zaś wobec tego, że przedłożone kopie akt osobowych wskazują, że wnioskodawca osiągał wynagrodzenie wg stawki dziennej, brak jest podstaw do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem ww. wynagrodzeń.

(wniosek, dokumenty z akt osobowych, decyzja w aktach ZUS)

W okresie od 08.09.1971 r. do 31.12.1998 r. K. G. (1) był zatrudniony w (...) w G., zajmując stanowiska: od 08.09.1971 do 26.10. 1971 – elektryk pod ziemią, - od 27.10.1971 r. do 17.10.1973 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, - od 21.11.1973 do 30.11.1987 - elektromonter pod ziemią. W aktach osobowych wnioskodawcy, załączonych do akt ZUS, znajdują się: kartoteka personalna z wpisanymi stawkami płacy zasadniczej od września 1971 r., załącznik do karty ewidencyjnej pracownika, w której podano ilości dniówek pracy w wymiarze półtorakrotnym od 01.04.1976 r. i z której wynika, że do tego czasu ubezpieczony pracował poza przodkami, karty obiegowo z podanymi stawkami płacy zasadniczej. W aktach osobowych brak jest dokumentów potwierdzających ilość przepracowanych dniówek jak też ewidencji czasu pracy oraz nieobecności nieusprawiedliwionych. Przyjmując, że K. G. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, jego rzeczywisty czas pracy można ustalić na podstawie normatywnego czasu pracy, wykonywanego od poniedziałku do soboty. Do wyliczonego wynagrodzenia podstawowego doliczeniu podlegają obowiązkowe składniki, stanowiące podstawę doliczania składek ZUS, tj. dodatek specjalny z Karty Górnika i deputat węglowy, jak również dodatkowe składniki wynagrodzenia przy założeniu, że ubezpieczony pracował w systemie 3 zmianowym oraz że w całym okresie pracował średnio 2 niedziele w miesiącu. Otrzymane przez wnioskodawcę w nieudokumentowanym zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu okresie wynagrodzenie podlega odtworzeniu przy przyjęciu wypłacania wynagrodzenia zasadniczego liczonego jako suma wynagrodzenia podstawowego (iloraz stawki dniówkowej i ilości dni wg normatywnego czasu pracy) i normalnego wynagrodzenia za przepracowane niedziele, specjalnego wynagrodzenia z Karty Górnika i deputatu węglowego w ilości 2 ton za rok a od

marca 1975 8 ton za rok i ceny wynoszącej 550 zł. Do tak ustalonego wynagrodzenia przysługiwały również dodatki opcjonalne: - dodatek za pracę poza pierwszą (tzw. II zmiana popołudniowa) zmianą wynoszący od 01.10.1974 r. 10% płacy podstawowej, dodatek za pracę w porze nocnej (tzw. III zmiana nocna), który od 01.07.1972 do 30.09.1974 wynosił 20% a od 01.10.1974 – 30%, - dodatek za pracę w niedziele i święta w wysokości 100% oprócz normalnego wynagrodzenia. W efekcie wynagrodzenie K. G. (1) ustalone na podstawie dokumentacji z akt osobowych oraz z uwzględnieniem zasad, określonych Układami Zbiorowymi Pracy za lata 1971-1979 wyniosłoby: - w 1971 r. – 4.991,29 zł, - w 1973 r. – 4.242,56 zł, w 1974 r. – 52.249,57 zł, w 1975 r. – 74.035,47 zł, w 1976 r. – 76.278,13 zł, w 1977 r. – 81.852,27 zł, w 1978 r. – 85.240 zł, w 1979 r. – 85.240 zł.

(opinia biegłego Z. T. k. 157-180, opinia uzupełniająca k. 223-230).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury Z. T., ustalony na podstawie zarobków, uzyskanych w latach 1975, 1980-1998 jak również z lat 1979-1998, przy uwzględnieniu zarobków, określonych w opinii biegłego Z. T. przekraczałby 250% (okoliczność bezsporna, pismo procesowe k. 199).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent Z. T.. Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zarówno odwołujący jak i organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłego w zakresie mającym wpływ na ustalenie wwpw świadczenia na poziomie powyżej 250%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2021.291 t.j. – dalej „ustawa emerytalna”). Ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodając m.in. art. 110a. Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz. Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia. Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;
- nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Przeliczenie świadczenia przysługuje bowiem ubezpieczonym pobierającym świadczenia ze "starego systemu", którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury, a nowo obliczony wskaźnik musi być wyższy od 250% podstawy wymiaru świadczenia. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5 marca 2020 r. III AUa 363/19 LEX nr 3052793, przy ponownym jednorazowym obliczeniu wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej konieczne jest zawsze uwzględnienie nowej podstawy wymiaru z okresów przypadającej w całości lub w części po przyznaniu emerytury, co oznacza, że okresy i dalsze opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego są warunkiem koniecznym obliczenia nowego składnika wysokości podstawy wymiaru przeliczanej ponownie emerytury, który ponadto powinien być wyższy niż 250%. W przeciwnym razie doszłoby do nierównego traktowania ubezpieczonych tylko ze względu na dyskryminującą datę ustalania uprawnień emerytalnych tym emerytom, którzy nie wskazali żadnej nowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub emerytalne i rentowe przypadającej w całości lub w części po przyznaniu emerytury, w porównaniu z emerytami, którzy legitymowali się dalszymi okresami ubezpieczeń społecznych i opłacali składki po przyznaniu emerytury, która bez tego obligatoryjnego warunku analizowanej nowości legislacyjnej nie może podlegać takim samym zasadom ustalania wysokości świadczeń emerytalnych. Podkreślenia wymaga zatem, iż możliwość ponownego jednorazowego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej miało stanowić swoistą „premię” za dalszą aktywność zawodową i podleganie ubezpieczeniom społecznym oraz opłacanie wysokich składek po przyznaniu emerytury tak, aby pozwalały one na wyliczenie wyższego wskaźnika podstawy jej wymiaru niż przed zastosowaniem jego ograniczenia do 250%. Pełnomocnik odwołującego w odwołaniu podnosi, że K. G. (1) spełnia warunki do ponownego obliczenia świadczenia, albowiem odprowadził składkę na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego w części po przyznaniu świadczenia, rozumianą jako różnicę pomiędzy datą przyznania prawa do emerytury a datą rozwiązania stosunku pracy. K. G. (1) nabył prawo do emerytury od dnia 17 grudnia 1998 r., natomiast w stosunku pracy pozostawał do 31 grudnia 1998 r. W dniu 8 stycznia 1998 r. K. G. (1) zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę za okres od 17.12.1998 r. do 31.12.1998 r. w kwocie 1.076,37 zł. W tak ustalonych okolicznościach sprawy nie ma możliwości ustalenia nowej podstawy wymiaru z okresu przypadającego w całości lub w części po przyznaniu emerytury, to jest z okresu zawierającego się między 17 a 31 grudnia 1998 r. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2019 r. II UK 471/17 wskazał, że dla zastosowania art. 110a ustawy emerytalnej konieczne jest wskazanie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającej w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. W sytuacji, gdy po dacie przyznania świadczenia wnioskodawca nie legitymuje się żadnym tytułem ubezpieczenia emerytalnego, nie uzyskuje przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, mimo uzyskania przychodu w rozumieniu prawa podatkowego. W uzasadnieniu cytowanego judykatu Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że istnienie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne jest konsekwencją stosunku prawnego, z którym ustawa wiąże tytuł podlegania ubezpieczeniu społecznemu, oraz z uzyskiwaniem ze wspomnianego tytułu przychodu (art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). W przypadku wnioskodawcy podstawą do obliczenia podstawy wymiaru składki był status pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej). Za pracownika uważa się zaś osobę pozostającą w stosunku pracy (art. 8 ust. 1 ustawy systemowej). Status taki posiada się od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku (art. 13 pkt 1 ustawy systemowej). Z kolei zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych przychodem są otrzymane lub pozostawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Przychód z tytułu wynagrodzenia za pracę powstaje więc z chwilą jego otrzymania lub pozostawienia do dyspozycji uprawnionego. Nawet jeśli wynagrodzenie było należne w poprzednim roku podatkowym, to przychodem staje się dopiero w tym roku, którym zostało wypłacone pracownikowi. Także w odniesieniu do składek na ubezpieczenia społeczne wynagrodzenie wypłacone pracownikowi przez pracodawcę z opóźnieniem staje się podstawą wymiaru składek dopiero za miesiąc, w którym wynagrodzenie to zostało faktycznie wypłacone. W sytuacji, gdy po dacie rozwiązania stosunku pracy, to jest po dniu 31.12.1998 r. wnioskodawca nie legitymuje się żadnym tytułem ubezpieczenia emerytalnego, to tym samym nie uzyskuje przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, mimo uzyskania przychodu w

rozumieniu prawa podatkowego. Prawo ubezpieczeń społecznych nie zna konstrukcji, w której mimo braku tytułu do ubezpieczenia społecznego dochodziłoby do naliczania składek na te ubezpieczenia. Składka na ubezpieczenie społeczne jest wtórna względem tytułu ubezpieczenia społecznego. Najpierw powstaje tytuł ubezpieczenia społecznego (art. 6 ustawy systemowej), a dopiero następnie obowiązek jej zapłaty, a wyjątkowo nawet za okres składkowy uznaje się aktywność nie powodującą obowiązku jej zapłaty (zob. art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej). Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że wynagrodzenie, jakie wypłacono K. G. (1) za okres po nabyciu prawa do emerytury a przed rozwiązaniem stosunku pracy nie wchodziło w skład podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za grudzień 1998 r., ponieważ zostało wypłacone w roku następnym. Jednocześnie wynagrodzenie za pracę, wypłacone w styczniu 1999 r. również nie mogło stanowić takiej podstawy, ponieważ w tym okresie K. G. (1) nie legitymował się statusem pracownika, a przez to nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. W tym stanie rzeczy wobec przyjęcia, że wobec wnioskodawcy nie ma możliwości ustalenia nowej podstawy wymiaru z okresów przypadającej w całości lub w części po przyznaniu emerytury ze względu na brak dalszego opłacania składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono o oddaleniu odwołania.